

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/158/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2316222589
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holíč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2316222589.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Martin Holíč a sudkýň: Mgr. Renáta Gavalcová a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Michalská 18, Bratislava, IČO 36 854 140, zastúpený: Malata, Pružinský, Hegeduš & Partners s.r.o., so sídlom Prievozská 4/B, Bratislava, proti žalovanému: Q. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXX, t. č. Q. H. XX, o zaplatenie 1.659,42 eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 30Csp/308/2016-88 zo dňa 18.01.2018, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 278,34 eur, úrok z meškania vo výške 72,92 eur a úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 278,34 eur od 01.10.2016 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšnej zamietajúcej časti sa rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

III. Žalovanému sa nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou § 1 ods. 2, 4, 6 § 2, § 9 ods. 1, 2, § 10 ods. 1, § 11 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 132 ods. 1 a 2, § 150 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Vecne argumentoval tým, že predmetné zmluvy o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania neobsahujú výšku poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom od uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienky, za akých sa tieto poplatky môžu meniť, ani právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu, teda náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. w), § 10 ods. 1 písm. c) ZoSÚ. Sadzobník nebol súčasťou predmetných zmlúv (podľa textu zmlúv) a za súčasť nebol prehlásený ani v obchodných podmienkach. Odkaz na sadzobník poplatkov skrytý v obchodných podmienkach, ktorý navyše ani neprehlasuje sadzobník za súčasť zmluvy, nie je dostatočný, pretože ide o prejav obchodnej praxe, ktorá je spôsobilá uviesť spotrebiteľa do omylu o ekonomickej výhodnosti poskytnutého úveru a ovplyvniť jeho rozhodnutie vstúpiť do zmluvného vzťahu s dodávateľom. Podľa ust. § 11 ods. 1 písm. c) ZoSÚ by bolo potrebné poskytnuté spotrebiteľské úvery považovať za bezúročné a bez poplatkov. Žalobca v spore tvrdil, že žalovaný čerpal peňažné prostriedky, pričom po ich vyčerpaní a čiastočnom platení časti dlžnej sumy nesplatil celkovo sumu 1.244,11 eur s príslušenstvom a sumu

654,07 eur s príslušenstvom. Zároveň však tvrdil aj to, že maximálny úverový limit bol dohodnutý vo výške 1.100,- eur, čo vyplýva zo zmluvy o úvere k ČSOB Kreditnej karte a vo výške 500,- eur, čo vyplýva zo zmluvy o povolenom prečerpaní. Tieto tvrdenia preukazoval listinnými dôkazmi, a to ním vyhotovenými tabuľkami na č. I. 26, 34 a výpisom z účtu na č. I. 56-71 spisu. Po posúdení týchto listinných dôkazov a po posúdení všetkých vykonaných dôkazov súd konštatuje, že žalobca riadne nepreukázal svoje tvrdenie o tom, že žalovaný čerpal peňažné prostriedky v určitej výške a ani to, akú čiastku z nej žalobcovi vrátil.

3. K tabuľkám na č. I. 26, 34 súd uviedol, že nejde o riadny dôkaz o vyššie uvedených tvrdeniach, nakoľko tento listinný dôkaz si vyhotovil samotný žalobca na účely tohto sporu na preukázanie jeho vlastného tvrdenia a ani z neho nevyplýva, kedy a akú sumu peňažných prostriedkov žalovaný v skutočnosti od žalobcu čerpal a kedy a akú sumu žalovaný uhradil. K výpisom z účtov na č. I. 56-71 v spise súd uviedol, že ani tieto nie sú dôkazom preukazujúcim výšku pohľadávky žalobcu. Na rozdiel od tabuliek z č. I. 26, 34 by tento dôkaz mal preukazovať aj to kedy a koľko peňažných prostriedkov žalovaný v skutočnosti od žalobcu čerpal, avšak vzhľadom k jeho zneniu, ide o dôkaz nespôsobilý preukázať vyššie uvedené tvrdenia žalobcu. Ide o výpis s veľkým počtom nezrozumiteľných položiek, skratiek a kódov bez adekvátnych a logicky nadväzujúcich slovných spojení, pričom obsah tejto prílohy ako celku je súdu nezrozumiteľný a nejednoznačný. Je použité veľmi malé písmo, navyše obsahuje aj pojmy v cudzom jazyku. Zároveň z neho vyplýva, že na ľarchu účtu žalovaného boli účtované rôzne poplatky, úroky, bez ozrejmeneia o aké úroky ide, v akej výške za aké obdobie a podľa čoho boli účtované. Nejde o riadny výpis z účtu, ktorý banky zasielajú svojim klientom, ale zrejme ide o interný technický výpis banky, ktorý je objektívne súdu nezrozumiteľný. Bližšie ho neozrejmil ani žalobca (jeho právny zástupca), ktorý vo svojom vyjadrení iba naň odkazuje. Súdu nie je zjavné (a žalobca to žiadnym spôsobom neodôvodnil) z akého dôvodu žalobca, ktorý je bankou, nepreukázal čerpanie peňažných prostriedkov žalovaným štandardným výpisom z bežného účtu, či účtu ku kreditnej karte, ktorý je zasielaný jeho klientom. Na základe žalobcom predložených dôkazov teda objektívne a pochybnosti nevzbudzujúcim spôsobom nie je možné zistiť to, aká suma peňažných prostriedkov bola žalovanému skutočne poskytnutá. V dôsledku vyššie uvedených skutočností je žaloba žalobcu v celom rozsahu nedôvodná. K rovnakému záveru dospel v obdobnej veci žalobcu Krajský súd v Trenčíne v rozsudku sp. zn. 6Co/589/2013 zo dňa 22.07.2014, ktorý v rámci odôvodnenia uviedol, že z ust. § 101 ods. 1 a § 120 ods. 1 O.s.p. vyplýva procesná povinnosť účastníka konania tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých odvodzuje právo alebo povinnosť protistrany a procesná povinnosť označiť dôkazy, ktorými chce preukázať pravdivosť ním tvrdených skutočností. Z listín, ktoré predložil na preukázanie svojho návrhu navrhovateľ nie je možné zistiť akým spôsobom, kedy a či vôbec odporkyňa peňažné prostriedky z kontokorentného úveru od navrhovateľa čerpal a či skutočne tvrdenie navrhovateľa v tom smere, že suma, ktorú uplatňuje ako istinu, tvorí len objem vyčerpaných a nevrátených finančných prostriedkov, má oporu v skutkovom stave, pričom faktom je, že z úradnej činnosti prvostupňového aj odvolacieho súdu je známe, že tak navrhovateľ ako aj ostatné banky, si pod označením istina, uplatňujú nielen klientami skutočne čerpané peňažné prostriedky kontokorentného úveru, ale aj už zosplatnené úroky, úroky z omeškania, rôzne poplatky a podobne, teda príslušenstvo úveru (úroky, úroky z omeškania) alebo pohľadávky, ktoré nemajú pôvod v čerpanom úvere (poplatky) a to bez ohľadu na to, čo je potrebné rozumieť pod pojmom istina, na obsah ktorého poukazuje v odvolaní navrhovateľ.

4. Samotné tvrdenie žalobcu o výške istiny nemôže byť správne, pretože nevyplýva z vykonaného dokazovania. Istinou úveru je suma úveru, teda suma poskytnutých peňažných prostriedkov. Istina je definovaná ako požičaná suma peňazí, z ktorej banka počíta výšku úrokov a ktorá sa splácaním znižuje; suma tvoriaca základ pôžičky, resp. požičaná suma bez úrokov a ostatných poplatkov. Podľa tvrdenia žalobcu v žalobe úverový limit predstavuje maximálnu sumu, ktorú je klient oprávnený čerpať, pričom úverový limit nie je možné prekročiť (uvedené vyplýva aj z obchodných podmienok). Žalobca do istiny úveru zahrnul aj úroky, ktoré sú podľa kogentných ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky, a nie samotnou pohľadávkou, teda istinou. Rovnako ako úroky z omeškania. Na tejto skutočnosti nemôže zmeniť nič ani dohoda medzi stranami uvedená v Obchodných podmienkach, podľa ktorej sa úroky a debetné úroky budú účtovať na ľarchu úverového účtu. Takéto dojednania sú neplatné, pretože v zmysle § 2 ods. 3 Občianskeho zákonníka odporujú zákonu, a to kogentnému ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Z povahy tohto ustanovenia (aj s ohľadom na systematické zaradenie tohto ustanovenia v Občianskom zákonníku) vyplýva, že sa od neho nemožno odchýliť. Navyše je potrebné uviesť, že žalobca časť „istiny“ pozostávajúcej z úrokov neodôvodnil, teda neuviedol akým spôsobom dospel k uplatnenej výške kapitalizovaných úrokov. Zo žaloby nie je absolútne

žiadnym spôsobom zrejme, ako žalobca dospel k takejto výške úroku (na to je nevyhnutné uviesť okrem výšky úrokovej sadzby a obdobia úročenia aj sumu, ktorá sa v danom období úročí). Pokiaľ ide o nárok žalobcu na zaplatenie zostatku čerpaného úveru, úroky a všetky príslušné poplatky (a ktorý sa mal zvýšiť o zostatok neuhradenej dlžnej sumy z predchádzajúceho obdobia), v tejto časti považoval súd žalobu za nedôvodnú v dôsledku absencie už samotného tvrdenia rozhodných skutočností. Žalobca žiadnym spôsobom nekonkretizoval o aký dlh ide, kedy vznikol, v akej výške, a i., teda si dostatočne nesplnil povinnosť tvrdenia ani dôkaznú povinnosť, čím neumožnil súdu posúdiť nárok konkrétnejším spôsobom. Žalovaný má voči žalobcovi podľa ust. § 255 ods. 1 v spoj. s § 262 ods. 1 C.s.p. nárok na náhradu trov konania v plnej výške, keďže bol v konaní v celom rozsahu úspešný a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne mu náhradu trov konania nepriznať (§ 257 C.s.p.). S poukazom na to, že žalovanému žiadne preukázateľné trovy v konaní nevznikli, súd mu náhradu trov konania nepriznal, s tým, že o výške trov už nie je potrebné samostatne rozhodovať.

5. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorým navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Poukázal na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku. Súd nedostatočne vyhodnotil poskytnuté spotrebiteľské úvery ako úvery revolvingové. Ako produkt kreditnej karty tak i povoleného prečerpania sú typické tým, že nie sú časovo ohraničené. Ide o formu tzv. revolvingového úveru, ktorý je charakteristický odlišnosťami v porovnaní so spotrebiteľským úverom s jednorazovým čerpaním finančných prostriedkov. Ustálená judikatúra preto priznáva revolvingovým úverom osobitný režim pri aplikácii noriem spotrebiteľského práva. Dávame do pozornosti, že revolvingový úver je typický tým, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu. Dlžník stále platí, pretože veriteľ mu stále dopĺňa úver a časť splátky sa používa na splatenie poskytnutých úverových prostriedkov a časť na odplatu. Úver je odplátny právny úkon. Je pritom výlučne v dispozícii dlžníka, koľko vyčerpá a je teda výlučne v dispozícii dlžníka i suma, ktorú bude povinný titulom úverového vzťahu zaplatiť. Konajúci súd v napadnutom rozhodnutí uvádza, že Žalobca neunesol dôkazné bremeno a rovnako tak uvádza, že Žalobca nesplnil svoju povinnosť skutkových tvrdení. Žalobca v písomnom podaní priamo uvádza: Súčet všetkých čerpaní žalovaného z povoleného prečerpania sa rovná celkom sume vo výške 15.417,57 EUR. Súčet všetkých úhrad žalovaného sa rovná celkom sume vo výške 15.139,23 EUR. Súčet všetkých čerpaní žalovaného z kreditnej karty sa rovná celkom sume vo výške 2.173,02 EUR. Súčet všetkých úhrad žalovaného sa rovná celkom sume vo výške 2.176,95 EUR. Preto nie je zrejme, na základe akej úvahy dospel konajúci súd k záveru, že Žalobca neuviedol skutkové tvrdenia a neuviedol dostatočné dôkazy na podporu svojich tvrdení. Sporové konanie sa spravuje dispozičným princípom strán sporu a zásadou formálnej pravdy. Podstatou uvedených princípov je skutočnosť, že sú to strany sporu, ktoré uskutočňujú prednesy a navrhujú vykonanie dôkazov v konaní, pričom súd tieto dôkazy a prednesy hodnotí samostatne a vo vzájomných súvislostiach. Žalobca spoľahlivo preukázal svoj nárok čo právneho titulu ako i výšky, a to jednak skutkovými tvrdeniami o výške dlhu, výške čerpaní a úhrad a rovnako tak predloženými listinnými dôkazmi. Žalovaný bol v konaní nečinný, nepredložil žiadny relevantný dôkaz, a rovnako tak neuviedol žiadne vlastné skutkové tvrdenie o výške dlhu voči Žalobcovi. Nemožno prisvedčiť postupu súdu, ktorý dôkazné bremeno plne prenáša na Žalobcu ako iniciátora konania. Ak Žalobca ako veriteľ preukáže právny titul a poskytnutie peňažných prostriedkov, čo v danom prípade Žalobca spoľahlivo preukázal, je potom na Žalovanom ako dlžníkovi aby preukázal, že vzniknutý dlh zaplatil alebo že dlh mal byť stanovený v inej výške. Dôkazné bremeno sa v takom prípade presúva na Žalovaného napriek tomu, že ide o tvrdenie Žalobcu (porovnaj Uznesenie KS v Žiline, sp.zn. KSZA 9 Co 720/2014 zo dňa 07.10.2014). Odvolateľ poukázal tiež na judikatúrou opakovane prezentovanú doktrínu, podľa ktorej nie je možné aplikáciu právnych noriem na ochranu spotrebiteľa uskutočňovať selektívne a spätne. Nie je možné dospieť k záveru, že ochrana spotrebiteľa umožňuje aplikáciu akéhokoľvek ustanovenia len s odôvodnením, že je pre spotrebiteľa výhodnejšie. Uvedený záver by vnášal do právnych vzťahov značnú neistotu a znamenal by tiež výrazný zásah do zásady rovnosti účastníkov týchto vzťahov (NS ČR sp.zn. 32 Cdo 3337/2010, sp.zn. 32 Cdo 1592/2012, sp.zn. 33Cdo 1069/2014). Je vždy potrebné sledovať účel právnej normy. Sama skutočnosť, že Žalovaný je spotrebiteľom ho nezabavuje povinností strany sporu v sporovom konaní, a pasivita Žalovaného ide výlučne na jeho ťarchu. Ústavný súd vo svojej judikatúre preto opakovane uvádza potrebu teleologického výkladu právnych noriem. Nález Ústavného súdu SR IV. ÚS 15/2014 zo dňa 28.04.2014, uvádza: „Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane pripomína, že prílišný právny formalizmus a prehnané nároky na formuláciu zmluvy nemožno z ústavnoprávneho hľadiska akceptovať, lebo evidentne zasahujú do zmluvnej slobody občana vyplývajúcej z princípu zmluvnej voľnosti (autonómie vôle) podľa čl. 2 ods. 3 ústavy. Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že jedným zo základných princípov výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nevedie k neplatnosti zmluvy,

pred takým výkladom, ktorý vedie k neplatnosti, ak do úvahy prichádzajú obidva výklady. Je tak vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s ním spojená spoločenská a hospodárska funkcia zmluvy. Neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou, a nie zásadou. Taká prax, keď všeobecné súdy preferujú celkom opačnú tézu uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom nezakladajúcim jej neplatnosť, preto nie je ústavne konformná a je v rozpore s princípmi právneho štátu vyplývajúcimi z čl. 1 ústavy (k tomu pozri I. ÚS 242/07, I. ÚS 243/07, IV. ÚS 340/2012, podobne aj nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 625/03 zo 14. apríla 2005). Ako ústavne nesúladne (porušujúce základné práva) ústavný súd hodnotí aj rozhodnutia všeobecných súdov, ktorými boli zákony a podzákonné úpravy (vrátane noriem týkajúcich sa výkladu alebo platnosti právneho úkonu) interpretované v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti napr. v dôsledku prílišného formalizmu (IV. ÚS 192/08, IV. ÚS 1735/07, I. ÚS 26/2010).“ Vzhľadom na vyššie uvedenú argumentáciu možno dospieť k záveru, že konajúci súd v napadnutom rozhodnutí požaduje od Žalobcu dôkaz nespĺnenia dlhu zo strany Žalovaného, rovnako tak sa konajúci súd žiadnym spôsobom nevysporiadal s tvrdeniami Žalobcu o výške čerpaní a výške úhrad zo strany Žalovaného. V obdobných prípadoch bol nárok Žalobcu vyhodnotený ako dôvodný. Poukazuje preto na základný obsah princípu materiálnej rovnosti a princípu právneho štátu, ktorého obsahom je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06), je legitímny očakávaním žalobcu, že obdobne bude jeho nárok posúdený aj v predmetnom konaní (ak tu nie sú skutkové okolnosti osvedčujúce zánik nároku a pod.). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Možno teda konštatovať, že „miera samostatnosti“ posúdenia analogickej právnej otázky v každom jednotlivom konaní je limitovaná práve zásadou materiálnej rovnosti a princípu právneho štátu.

6. Žalovaný odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

7. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej CSP), ktorý nahradil a zrušil do 30.6.2016 účinný zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej OSP).

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 - ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), bez potreby doplnenia dokazovania, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je možné priznať čiastočný úspech, keďže v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie nemožno napadnutý rozsudok považovať za vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho zmenu v zmysle § 388 CSP.

9. Vzhľadom na to, že odvolací súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania a dôvodom pre zmenu napadnutého rozsudku je len právne posúdenie preukázania nároku uplatneného žalobou, odvolací súd nepovažoval za potrebné a účelné na prejednanie odvolania nariaďovať pojednávanie, keď si to nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem (§ 385 ods. 1 CSP).

10. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobu v celom rozsahu zamietol, a to s poukazom na odvolacie argumenty uplatnené odvolateľom, ako aj s poukazom na ex offo kontrolu spotrebiteľskej zmluvy.

11. Odvolací súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie, z ktorých vyplýva, že žalobca dňa 30.5.2013 vystavil žalovanému (na základe jeho žiadosti) oznámenie o poskytnutí úveru k ČSOB Kreditnej karte, ktorým došlo k uzatvoreniu Zmluvy o úvere k ČSOB Kreditnej karte, ktorej predmetom bol záväzok žalobcu poskytnúť za splnenia dohodnutých podmienok žalovanému peňažné prostriedky na čerpanie (úver) do výšky úverového limitu dohodnutého zmluvnými stranami na sumu 1.100,- eur a ktorou sa žalovaný zároveň zaviazal uhradiť žalobcovi dlžnú sumu, ktorú predstavuje zostatok čerpaného úveru, úroky a všetky príslušné poplatky (a ktorá sa zvyšuje o zostatok neuhradenej dlžnej sumy z predchádzajúceho obdobia) ku dňu uzávierky, najneskôr v deň splatnosti. Výška minimálnej splátky bola v zmysle VOP dohodnutá vo výške 5% z dlžnej sumy, minimálne však 16,60 eur. Žalobca bol oprávnený inkasovať príslušnú splátku z bežného účtu žalovaného a žalovaný bol povinný vytvárať ku dňu splatnosti dostatočné krytie peňažnými prostriedkami na svojom bežnom účte. Ku dňu otvorenia úverového účtu predstavuje výška úrokovej sadzby 18,9% ročne, debetnej úrokovej sadzby 30% ročne a výška sadzby úroku z omeškania je určená v Podmienkach a ku dňu podpisu je 5,5% ročne a žalobca je oprávnený ho meniť. Úroková sadzba je v tejto výške platná do doby, pokiaľ zmluvné strany nedohodnú inú sadzbu spôsobom podľa čl. VIII. bodu 10 Podmienok. RPMN predstavuje 20,94%, priemerná hodnota RPMN je 25,24% a celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť predstavuje čiastku 1.210,06 eur. Dňom konečnej splatnosti úveru je v zmysle ustanovení Podmienok pre vydanie a používanie ČSOB Kreditnej karty posledný deň výpovednej lehoty. Žalovaný nedodrжал platobnú disciplínu, v dôsledku čoho žalobca určil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 22.11.2015. Zo zmluvy eviduje pohľadávku v sume 1.244,11 eur (istina 996,04 eur, úrok 33,91 eur ku dňu 22.11.2015, úrok 164,55 eur za obdobie od 23.11.2015 do 30.9.2016, úrok z omeškania 49,61 eur ku dňu 30.9.2016). Listom zo dňa 24.8.2015 žalobca oznámil žalovanému, že ku dňu 23.8.2015 dlh z omeškaných splátok predstavuje čiastku 110,22 eur vrátane príslušenstva a vyzval ho bezodkladne k úhrade. Zároveň ho upozornil, že v opačnom prípade bude úver vyhlásený za splatný s tým, že po vyhlásení úveru za splatný už nebude možné splácať úver v splátkach dohodnutých v zmluve a bude povinný uhradiť celý poskytnutý úver s príslušenstvom 1.102,37 eur, t. j. istinu, úrok z úveru, úrok z omeškania a poplatky. Doručenie listu žalobca nepreukázal. Listom zo dňa 24.11.2015 žalobca oznámil žalovanému, že ku dňu 22.11.2015 zosplatnil úver k ČSOB kreditnej karte zo dňa 30.5.2013 a vyzval ho na zaplatenie dlhu v sume 1.027,52 eur. Doručenie listu žalobca nepreukázal.

12. Dňa 6.6.2013 žalobca vystavil žalovanému (na základe jeho žiadosti) oznámenie o poskytnutí povoleného prečerpania, ktorým došlo k uzatvoreniu Zmluvy o povolenom prečerpaní, na základe ktorej poskytol žalovanému povolené prečerpanie na bežnom účte do výšky limitu 500,- eur s tým, že v konkrétnom okamihu nikdy nie je možné prekročiť sumu úverového limitu. Ku dňu otvorenia účtu povoleného prečerpania je výška úrokovej sadzby 18,90% ročne a sadzba úroku z omeškania je 5,5% ročne. Úroková sadzba je v tejto výške platná do doby, pokiaľ zmluvné strany nedohodnú inú sadzbu spôsobom podľa čl. III. Obchodných podmienok pre povolené prečerpanie bežného účtu (ďalej OP), ktoré tvoria súčasť tejto zmluvy. Zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú. Dlžník je povinný úver splatiť kedykoľvek na požiadanie žalobcu. Nakoľko žalovaný nedodrжал dohodnuté zmluvné podmienky, žalobca ku dňu 31.12.2015 určil splatnosť úveru. Zo zmluvy o prečerpaní eviduje pohľadávku v sume 654,07 eur (istina 500,- eur, úrok 56,55 eur ku dňu 31.12.2015, úrok 74,21 eur za obdobie od 1.1.2016 do 30.9.2016, úrok z omeškania 23,31 eur ku dňu 30.9.2016). Listom zo dňa 16.9.2015 žalobca oznámil žalovanému, že ku dňu 15.9.2015 dlh z omeškaných splátok predstavuje čiastku 31,49 eur vrátane príslušenstva a prípadného nepovoleného debetu na bežnom účte a vyzval ho bezodkladne k úhrade. Zároveň ho upozornil, že v opačnom prípade bude úver vyhlásený za splatný s tým, že po vyhlásení úveru za splatný už nebude možné splácať úver v splátkach dohodnutých v zmluve a bude povinný uhradiť celý poskytnutý úver s príslušenstvom 524,04 eur, t. j. istinu, úrok z úveru, úrok z omeškania a poplatky. Doručenie listu žalobca nepreukázal. Listom zo dňa 1.1.2016 žalobca oznámil žalovanému, že ku dňu 31.12.2015 zosplatnil úver zo zmluvy o povolenom prečerpaní zo dňa 6.6.2013 a vyzval ho na zaplatenie dlhu v sume 557,24 eur. Doručenie listu žalobca nepreukázal.

13. Žalobca na výzvu súdu v podaní zo dňa 18.12.2017 odkázal na prehľadovú tabuľku, ktorá zobrazuje nesplatenú istinu (čerpaný úverový limit) za jednotlivé obdobia, hodnotu výsledného úroku, resp. úroku z omeškania ako aj zmenu hodnoty celkového nároku žalobcu v čase. Súčet všetkých čerpaní žalovaného z kreditnej karty predstavuje sumu 2.173,02 eur. Súčet všetkých úhrad predstavuje sumu 2.176,95 eur, z ktorej sumy započítal na istinu 1.176,98 eur, na úroky 417,37 eur, úroky z omeškania 4,60 eur a poplatky 578,- eur. Rozdiel vyčerpanej sumy a sumy zaplatenej istiny predstavuje sumu 996,04 eur. Súčet všetkých čerpaní žalovaného z povoleného prečerpania predstavuje sumu 15.417,57 eur. Súčet

všetkých úhrad predstavuje sumu 15.139,23 eur, z ktorej sumy započítal na istinu 14.917,57 eur, na úroky 156,64 eur, úroky z omeškania 0,02 eur a poplatky 65,- eur. Rozdiel vyčerpanej sumy a sumy zaplatenej istiny predstavuje sumu 500,- eur. Zároveň predložil výpisy z účtov a odkázal na legendu k predmetným účtom.

14. Hoci má zmluva o spotrebiteľskom úvere charakter absolútneho obchodu, neprestáva byť zmluvou spotrebiteľskou. Pri spotrebiteľských zmluvách, ktoré predstavujú širší pojem, má z hľadiska aplikovateľnosti absolútnu prednosť Občiansky zákonník, keďže aplikácia Obchodného zákonníka prichádza do úvahy až po uplatnení spotrebiteľského práva. Z hľadiska poradia aplikovateľnosti v prípade spotrebiteľských zmlúv Obchodný zákonník celkom alebo z časti musí ustúpiť nutnej prioritnej aplikácii spotrebiteľského práva v širšom slova zmysle, t.j. aplikácii Občianskeho zákonníka. Normy obchodného práva sú totiž v prípade spotrebiteľských zmlúv použiteľnými len vtedy, ak neodporujú úprave, ktorá tu má z povahy vecí prednosť, teda úprave spotrebiteľských vzťahov v Občianskom zákonníku a predpisoch vydaných na jeho vykonanie.

15. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa použijú vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Citované ustanovenie preto ukladá orgánu aplikujúcemu právo použiť v prospech spotrebiteľa všetky ustanovenia, ktoré sú pre spotrebiteľa ako slabšiu zmluvnú stranu priaznivejšie. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že samotný zmluvný vzťah založený medzi veriteľom a žalovaným je tzv. absolútnym obchodno-záväzkovým vzťahom, ktorý sa riadi režimom Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu zmluvných strán. Spotrebiteľská zmluva nie je samostatným zmluvným typom, ale ide o osobitný druh zmluvy, ktorý sa vyskytuje tak v občianskoprávných ako aj v obchodnoprávných vzťahoch.

16. Ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka aj v znení účinnom do 31.12.2014 treba vykladať tak, že v prípade dualistickej právnej úpravy inštitútov súkromného práva sa na spotrebiteľské právne vzťahy nepoužije obchodné právo (Obchodný zákonník), ak aplikáciou konkrétnej zmluvnej podmienky by sa postavenie spotrebiteľa oproti občianskoprávnej úprave zhoršilo. Ustanovenie § 54 ods. 1 je dôsledkom transpozície čl. 8 smernice. Smernica síce nevyžaduje transpozíciu v prípade dualistickej úpravy inštitútov súkromného práva, no na druhej strane nebráni ani regulácii, akú predstavuje ustanovenie § 54 ods. 1 OZ a ktoré bráni akémukoľvek zhoršeniu postavenia spotrebiteľa oproti tomuto zákonu (rozumej Občianskemu zákonníku, § 54 ods. 1 OZ). Odvolací súd poznamenáva, že aj právna úprava v Občianskom zákonníku dopadá na obidve strany v súlade s princípom rovnosti, no je citlivejšia, zohľadňuje aspekt informovanosti spotrebiteľa, explicitne priznáva rovnaké práva aj ručiteľovi, garantuje efektívnejšie uplatnenie práva pri plynutí času pri zlom úmysle veriteľa a pod. Nemožno prehliadnuť pritom fakt, že sú to predovšetkým dodávateľia, ktorí uplatňujú veci na súde. Spory vyvolané spotrebiteľmi sú len veľmi zriedkavé, a preto argument o obchodnom práve a rovnosti „pre všetkých“ je objektívne značne relativizovaný.

17. Je preto potrebné uzavrieť, síce nepopierajúc povahu úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu, na otázku zmluvného vzťahu je však potrebné vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie. Takéto pravidlo je ustálené aj v aplikačnej praxi súdov (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.01.2011 sp. zn. 5MCdo/20/2009, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 23.11.2011 sp. zn. 17Co/167/2011, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.06.2013 sp. zn. 6Co/218/2012, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/26/2012 a 6Co/81/2012), ktoré riešenie odobril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení pod sp. zn. I. ÚS 402/2013-10 zo dňa 19. júna 2013, v ktorom skonštatoval, že prednostným uplatnením Občianskeho zákonníka na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obchodnom zákonníku nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa.

18. Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z.z. definitívne normatívne vyriešila (doplnením ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka), že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z autentického výkladu zákonodarcu vyplýva, že Občiansky zákonník bude použitý, pokiaľ ide o posudzovanie otázky premlčania, otázky úpravy ručenia, zmluvnej pokuty, uznania záväzku a podobne, aj keby sa na právny režim mala použiť právna úprava Obchodného

zákonníka. Hoci účinnosť tohto ustanovenia bola posunutá až na 1. apríl 2015, predmetné ustanovenie poníma výkladový status a jeho cieľom je iba *expressis verbis* vyjadriť aj doposiaľ platné pravidlo prednostného použitia režimu Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské záväzky.

19. Odvolateľ nijako nespochybnil a nenamietal záver súdu prvej inštancie, ktorý skonštatoval, že predmetné zmluvy o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania neobsahujú výšku poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom od uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienky, za akých sa tieto poplatky môžu meniť, ani právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu, teda náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. w), § 10 ods. 1 písm. c) ZoSÚ. Sadzobník nebol súčasťou predmetných zmlúv (podľa textu zmlúv) a za súčasť nebol prehlásený ani v obchodných podmienkach. Odkaz na sadzobník poplatkov skrytý v obchodných podmienkach, ktorý navyše ani neprehlasuje sadzobník za súčasť zmluvy, nie je dostatočný, pretože ide o prejav obchodnej praxe, ktorá je spôsobilá uviesť spotrebiteľa do omylu o ekonomickej výhodnosti poskytnutého úveru a ovplyvniť jeho rozhodnutie vstúpiť do zmluvného vzťahu s dodávateľom. Podľa ust. § 11 ods. 1 písm. c) ZoSÚ je preto potrebné poskytnuté spotrebiteľské úvery považovať za bezúročné a bez poplatkov.

20. Vzhľadom na to, že odvolateľ nijako konkrétne nenamietal záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, odvolací súd vychádzal z tohto právneho záveru. Žalobcovi tak vznikol nárok len na vrátenie istiny poskytnutého úveru. Odvolací súd nezdieľal záver súdu prvej inštancie v tom, že žalobca nepreukázal, akú sumu žalovaný vyčerpal a akú sumu žalobcovi vrátil. Z vyjadrenia žalobcu ako aj z predložených listinných dôkazov možno ustáliť, že súčet všetkých čerpaní žalovaného z povoleného prečerpania sa rovná celkom sume vo výške 15.417,57 EUR, súčet všetkých úhrad žalovaného sa rovná celkom sume vo výške 15.139,23 EUR, teda žalovaný na istine dlhuje sumu 278,34 EUR. Súčet všetkých čerpaní žalovaného z kreditnej karty sa rovná celkom sume vo výške 2.173,02 EUR, súčet všetkých úhrad žalovaného sa rovná celkom sume vo výške 2.176,95 EUR, teda žalovaný na istine nič nedlhuje. Žalovaný tieto skutkové tvrdenia nijako nerozporoval, preto ich bolo potrebné považovať za nesporné. Žalobcovi tak vznikol nárok na zaplatenie dlžnej istiny 278,34 EUR, aj vyčísleného úroku z omeškania ku dňu 30.09.2016 vo výške 72,92 eur a úroku z omeškania v zákonnej výške v zmysle § 517 ods. 2 Obč. zákonníka vo výške 5,05% ročne zo sumy 278,34 eur od 01.10.2016 do zaplatenia.

21. S poukazom na vyššie uvádzané, odôvodňujúce len čiastočné vyhovie žalobe, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie s použitím § 388 CPS zmenil a žalovaného zaviazal žalobcovi zaplatiť sumu 278,34 eur, úrok z meškania vo výške 72,92 eur a úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 278,34 eur od 01.10.2016 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej zamietajúcej časti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie s použitím § 387 ods. 1 CPS potvrdil.

22. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

23. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie, ods. 2 ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

24. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

25. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol podľa cit. ust. § 396 ods. 1, ods. 2 CSP v spojení s cit. ust. § 255 ods. 2 CSP. V konaní bol prevažne úspešnejší žalovaný, keď žalobca mal úspech vo vyhovujúcej časti 351,26 eur (istina 278,34 eur + vyčíslený úrok z omeškania 49,61 eur a 23,31 eur) a žalovaný mal úspech v zamietajúcej časti 1.308,24 eur, čo by odôvodňovalo priznanie pomernej časti náhrady trov konania žalovanému. Vzhľadom na to, že žalovaný si žiadnu náhradu trov konania neuplatnil, zo spisu nevyplýva, že by mu nejaké trovy konania vznikli, keď bol v celom konaní pasívny, preto je dôvodné mu náhradu trov konania nepriznať.

27. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).